

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 990046/1

בבית הדין הרבני האזורי אריאל

לפני כבוד הדיינים:

הרב מאיר פרימן – אב"ד, הרב מאיר קאהן, הרב יצחק רפפורט

התובעת: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אורי דון יחיא)

נגד

הנתבע: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד גד שהרבני)

הנדון: חיוב בעל 'מורד' בגט ובכתובה

פסק דין

לפני בית הדין תביעת האישה לגירושין ולחיוב הבעל בתשלום כתובתה.

התביעה הוגשה לבית הדין ביום כ"ה בסיוון תשע"ד (23.6.2014). בבית המשפט לענייני משפחה מתנהלים הליכי רכוש, משמורת ומזונות.

רקע וטענות הצדדים

הצדדים נישאו ביום ט"ו בתמוז תש"ע (27.6.2010) ולהם שני ילדים – ילידי כ"ו בטבת תשע"ב (21.1.2012) וד' באדר תשע"ד (4.2.2014).

הצדדים גרים בנפרד מיום י"ד בסיוון תשע"ד (12.6.2014), בטרם העזיבה הסופית של הבעל היו כמה עזיבות וחזרות נשנות של הבעל כאשר העזיבה הראשונה הייתה ביום י"ג במרחשוון תשע"ד (17.10.2013).

טענות האישה

לדברי האישה בדיון הראשון, יש לבעל מערכת זוגית עם אישה אחרת, טענה זו לא הועלתה בכתבי הטענות של האישה שהוגשו לבית הדין, ולדבריה, הדבר נודע לה רק לאחר הגשת תביעת הגירושין. לדבריה, הבעל עזב את הבית ולא רוצה לחזור. היא מצידה הייתה מוכנה לתת לו לחזור, ולא הייתה לה כוונה להיות לבד בהיותה עם ילד ובהיריון. בפועל חזר הבעל כמה פעמים עד שלבסוף עזב לצמיתות. כיום לאחר העזיבה שלו והעלבונות שלו היא רוצה להתגרש.

האישה מתארת מערכת זוגית רווית מתחים, בעיקר סביב לנושא שעות העבודה של האישה ונושאים כלכליים. לדבריה, הבעל הטיח בה עלבונות תוך כדי הוויכוחים. ראשית הקרע בין בני הזוג הייתה ביום י"ג במרחשוון תשע"ד (17.10.2013) בעת שהתנהל ויכוח בנוגע להפקדת כספים מעבודתה של האישה לחשבון המשותף, לדברי האישה, האב ניסה לחטוף את הילד ואת כיסא התינוק מרכבה של האישה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה הלכה לבית אימה, ולמחרת כאשר חזרת לבית הצדדים הוציא הבעל את הפציו האישיים מהבית. הבעל היה נוהג לחזור מפעם לפעם, אף ללון בבית ולקחת את הילד לביקור, והיא לא מנעה ממנו לחזור. מאז עזיבת הבית לא סיפק הבעל מעצמו את צורכי הבית.

לאחר מכן חזר הבעל פעמים מספר לבית המשותף. לדברי האישה, היו בין הצדדים יחסי אישות והיא לא מנעה ממנו יחסי אישות במודע או במרידה. האישה מכחישה את טענת הבעל להעדר יחסי אישות שלושה חודשים בטרם העזיבה וטוענת שהיו יחסי אישות, אולם אפשר שהיו פעמים שהייתה בהיריון או שהייתה רגישה דיה לרצונו של הבעל ולא הייתה ערה לרצונו לקיום יחסי אישות.

בחודש מרץ 2015 הוציא הבעל את האישה מבית האחות באמצעות צו מבית המשפט, הצו הוצא לבקשת האחות, אולם לטענת האישה הבעל הוא שעמד מאחורי הצו. בית המשפט לענייני משפחה ראה את פינוי האישה כהטרדה והוצא צו הרחקה הדדי.

טענות הבעל

בדיון הראשון, הודיע הבעל שמתקיים משא ומתן בין הצדדים, והוא כורך לנושא הגירושין את הכתובה ונושא הרכוש. לדברי הבעל כפי שנאמרו בדיון הראשון, בנוגע לנסיבות לעזיבת הבית טען הבעל:

כל מה שסיכמנו – ניסינו לסדר את מערכת היחסים בינינו, היא הייתה עובדת עד מאוחר, חזרתי הביתה והבית ריק, ביקשתי שתחזור הביתה יותר מוקדם כדי שנהיה תא משפחתי והיא לא עמדה בזה.

[...]

סיכמנו דברים, אמרתי לה "מה קורה עם זה?" היא הבטיחה שהיא תפסיק לעבוד ב[...]. היא תעזוב את העסק. היינו אמורים לעבור לגור בירושלים. היא לא הייתה מוכנה להתרחק מהמשפחה שלה ומהעסק. הכול נשאר אותו דבר.

[...]

זה היה בגלל כל מיני כעסים שהיא צעקה עליי, קללות שהיו ממנה, וכל הכעסים והמצב הזה, הכסף, [ה'מצב'] של העבודה.

בנוגע לקשרים עם אישה אחרת, טען הבעל שהוא הכיר את האישה האחרת באילת ורק לאחר שעזב את הבית ויש לו איתה "קשר חלקי".

בית הדין: תפרט. יש לך קשר עם מישהי אחרת היום?

הבעל: חלקי.

בית הדין: תפרט. מה כן ומה לא.

הבעל: קשר עם מישהי שאנחנו יוצאים ביחד, לא משהו רציני.

בית הדין: ממתי אתה מכיר אותה?

הבעל: שנה.

הבעל הודה שהוא עזב את הבית ושחזר לפרקים גם לאחר העזיבה הראשונה ביום י"ג

במרחשוון תשע"ד (17.10.2013):

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הבעל: חודשיים אחרי זה חזרתי לבית, דצמבר 13 או ינואר 14. תקופה שחזרתי לבית משהו כמו חודש, חודש וחצי – עוד פעם היה לנו ויכוחים, עוד פעם עזבתי את הבית לעוד חודש וחצי, ואז חזרתי בסוף מרץ בערך עד יוני 14.

בנוגע ליחסי אישות, הבעל טען כמענה לשאלת בית הדין שלא היו יחסי אישות שלושה חודשים טרם הפרידה.

במהלך הדיונים לא ביקש הבעל לחזור לשלום הבית, אלא רק לדחות את התביעה בחוסר עילת גירושין ולהסדיר את ענייני הממון שבין הצדדים בהסכם ובמשא ומתן, וגם לדעתו האישה לא צריכה לצאת מהנישואין ללא כלום.

בראשית הקשר ביניהם גרו הצדדים בירושלים, והאישה הייתה יוצאת מהבית בשעה 7:30 בבוקר ונוסעת לעבוד בעסק שלה ב[...]. והייתה חוזרת בשעת מאוחרות, לדבריו, האישה עבדה יותר מדי היא הבטיחה לשנות את מקום העבודה ושעות העבודה לאחר הנישואין.

לדברי הבעל, האישה חייבת לו כספים רבים מהעסק שלה בהתאם לחוק יחסי ממון, ויש לו חלק על פי חוק יחסי ממון, ברווחים של העסק.

הבעל טוען שהאישה הפסידה את כתובתה מאחר שהגישה נגדו תלונות במשטרה, וכמו כן הוצא נגד צו הרחקה, על בסיס פסיקת בית הדין הרבני בתל אביב בתיק 1067544/1.

דיון והכרעה

גירושין

הצדדים מתגוררים בנפרד מיום י"ד בסיוון תשע"ד (12.6.2014), בדיון הראשון שהתקיים בבית הדין ביום ה' בטבת תשע"ה (17.12.2015) תבעה האישה להתגרש, הבעל, מצדו, לא הביע בשום שלב את רצונו לשוב לשלום בית, אלא כרך את נושא הגירושין בסיום המחלוקות בנושא הרכוש והכתובה. ועיקר טענתו היא לדחיית התביעה בהעדר עילת גירושין.

לכן, הצדדים למצער 'מורדים זה בזה' והם חייבים להתגרש כפי שפסק רבנו ירוחם (מישרים נתיב כג חלק ח), וזאת בלי להיכנס לחיוב הבעל בגירושין בגין עזיבת הבית.

לפיכך יש לקבוע מועד לסידור גט.

חיוב כתובה

האישה הציגה כתובה שערכה הנקוב הוא 55,555 דולר ארצות הברית, סכום השווה בשקלים לכ-195,000 ש"ח.

הבעל עזב לראשונה את בית הצדדים ביום י"ג במרחשוון תשע"ד (17.10.2013), זאת לאחר מריבה שהתרחשה מחוץ לבית. האישה טענה שהבעל רצה לחטוף את הילד. לדברי הבעל, לאחר ויכוח סביב נושאים כספיים, העלילה עליו האישה, ואימה שתגיש נגדו תלונה במשטרה על ניסיון החטיפה, והבעל לקח את החפצים האישיים מהדירה בפועל לא הוגשה תלונה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לדברי הבעל, המחלוקת שבין הצדדים נסובו סביב נושאים כספיים ושעות העבודה של האישה, לדבריו לא הייתה אפשרות לחיות עם האישה מאחר שהיא חוזרת מהעבודה בשעות מאוחרות. לפעמים סביב השעה 19:00 ולפעמים לאחר השעה 23:00.

לאחר כחודשיים, בחודש דצמבר או ינואר, חזר הבעל להתגורר עם האישה למשך תקופה של כחודש, כאשר בעודם חיים יחדיו שלח הבעל בחודש פברואר 2014 לאישה בשם [...] הודעה "שיש לו חשק מיני". הבעל הסביר שהוא חלק עם אותה גברת את בעיותיו והתייעץ עימה בנושא הזוגיות שלו. האישה הוזמנה לעדות, וזו סיפרה לבית הדין שהיא היא שניסתה "להתחיל איתו", אולם, לאחר שאשתו התקשרה ואמרה שהוא נשוי הפסיקה את הקשר, הבעל לא הכחיש את דבריה. ההיכרות בין השניים הייתה בהקשר לשיפוצים שהבעל עשה במקום עבודתה.

הבעל עזב שוב את הבית, הצדדים חזרו להתגורר יחדיו מחודש מרץ עד ליום י"ד בסיוון תשע"ד (12.6.2014) – אז הבעל עזב את הבית באופן סופי.

בדיון הראשון (שורות 80–81 לפרוטוקול) נשאל הבעל והשיב:

בית הדין: אז למה עזבת את הבית?

הבעל: כי כל מה שסיכמנו – ניסינו לסדר את מערכת היחסים בינינו, היא הייתה עובדת עד מאוחר, חזרתי הביתה והבית ריק, ביקשתי שתחזור הביתה יותר מוקדם כדי שנהיה תא משפחתי והיא לא עמדה בזה.

הבעל לא טען בשום שלב שהאישה מנעה ממנו לחזור לבית. העזיבה הייתה ביוזמתו, לאחר שהיו וויכוחים בין הצדדים.

באותו דיון אמר ב"כ הבעל (שורות 140–142 לפרוטוקול):

צר לי שחברי מכזב את בית הדין ומציג עובדות לא נכונות ביודעין. מרשי מעולם לא טען שהגברת לא צריכה לצאת ללא כלום, לא בכתב טענות שלו ולא בעל פה. אבל זה לשכת עורכי הדין צריכה להחליט ולא אני. הטענות של הגברת מוכחות, אנחנו מבקשים לנהל הוכחות, אנחנו עותרים לדחיית התביעה.

לדברי הבעל, הוא פגש באילת אישה בשם [...] וכך נאמר בדיון (שורות 50–56 לפרוטוקול):

הבעל: אני מכחיש את הכול.

בית הדין: תפרט. יש לך קשר עם מישהי אחרת היום?

הבעל: חלקי.

בית הדין: תפרט. מה כן ומה לא.

הבעל: קשר עם מישהי שאנחנו יוצאים ביחד, לא משהו רציני.

בית הדין: ממתית אתה מכיר אותה?

הבעל: שנה.

לבית הדין הוצגו 'פוסטים' מדף ה'פייסבוק' של [אישה זו] שהועלו ביום ל' באב תשע"ה (15.8.2015) ובהם מוגדר הבעל כבן זוגה החדש – דברים התואמים את דברי הבעל עצמו. כמו כן הוצגו לבית הדין תמונות שבהן מבלים הבעל ואותה אישה יחדיו בחברת הילדים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

את נושא המרידה של האישה לא העלה הבעל כסיבה לפירוד או לעזיבה. גם העד שהובא לבית הדין מטעם הבעל ושלדברי הבעל יעץ לזוג בנושא הזוגיות טען שעיקר המחלוקות נסובו סביב חזרתה המאוחרת של האישה מהעבודה ולא היו טענות בנוגע לחיי האישות שבין בני הזוג. הטיעון עלה רק לשאלת בית הדין בנוגע לחיי אישות.

האישה התגוררה עם הילדים בבית השייך לאחות האישה, הבעל שיתף פעולה עם האחות לסלק את האישה מביתה בלי לדאוג לדיור חלופי לאשתו וילדיו, ובכל תקופת הפירוד לא השתתף בהוצאות המדור וכלכלת הבית.

לאור כל האמור מוסכם שהבעל הוא שעזב את האישה, התברר עוד שהיות שהצדדים מתגוררים יחדיו נתן הבעל את עיניו בנשים אחרות, וגם לדברי הבעל פיתח מערכת זוגית אחרת כשלושה חודשים לאחר עזיבת האישה. גם אם לדבריו מדובר בקשר חלקי, אותו הקשר הוגדר בסביבתו כמערכת זוגית. גם לדברי הבעל מדובר בקשר עם מישהי אחרת, כלומר קשר שהוא בעיניו תחליף לחיי הזוגיות עם אשתו, כפי שהובן מהקשר הדברים.

במצב זה, שהבעל עזב את הבית מיוזמתו הרי שהוא 'מורד', ובפועל לאחר שהוא עזב בפעמים הראשונות לא מנעה ממנו האישה לשוב לבית.

בנוגע לאיומים בהגשת תלונה, הרי שבפועל לא הגישה האישה תלונה בעת החיים המשותפים אלא רק לאחר שהבעל זנח את האישה. הבעל חזר לחיות עם האישה לאחר האיום, וכך מעשיו מוכחים שלדעתו נשוא התלונה היה מוצדק ואם היה מיטיב את דרכיו הרי שלא יהיה מקום לחשוש לתלונה, ולחילופין – לתפיסתו והערכתו הדברים נאמרו רק בעידנא דריתחא.

אכן הארכתו בפסק הדין שציטט בא כוח הבעל שאישה המגישה תלונה 'עוקרת את האישות' ומפסידה את כתובתה עד שתוכיח שהאשם תלוי בבעל. וגם איום בהגשת תלונה שווא הוא עילה לעזיבת האישה והפסד כתובה. אולם אין הנידון באותו פסק דין דומה לנידון שבפנינו, שהרי הבעל עצמו, בנידון דידן, לא חשש מחיים בצוותא עם האישה לאחר האיום, והעזיבה האחרונה – לאחר שנה מהתקרת הראשונה – לא הייתה מלווה באיום על הגשת תלונה במטרה.

את התלונה שהגישה האישה למשטרה הגישה ביום כ"ו בתשרי תשע"ה (20.10.2014) – ארבעה חודשים לאחר הפקדה, ולאחר שהבעל כבר החליט לעזוב את הבית ופגש את גב' [...] בחודש ספטמבר 2014.

הבעל צירף לסיכומיו הודעות טקסט שבהן הביע את תקוותו שהמשפחה תשוב ותחיה יחד, כמו כן הציע הבעל ללכת לגישור או ליעוץ משפחתי, לאחר שהצדדים כבר חיו בנפרד. אף שהודעות הטקסט הוצגו ללא תגובות האישה ושנכונות התאריכים המוצמדים להודעות אינה ניתנת לאימות, אין בהן כדי לסתור את דברי הבעל עצמו בבית הדין שהוא שעזב את הבית ושסיבת העזיבה הייתה חזרתה המאוחרת של האישה מהעבודה ונושאים כלכליים אחרים. הבעל לא ניסה בפועל לחזור הביתה לאחר הפקדה ולא הוצגו הודעות מטעם האישה שבהן היא מסרבת לחזרתו של הבעל.

הלכה פסוקה בשולחן ערוך (אבן העזר סימן עז סעיף א):

המורד על אשתו ואמר: "הריני זן ומפרנס, אבל איני בא עליה מפני ששנאתיה" – מוסיפין לה על כתובתה משקל ל"ו שעורים של כסף בכל שבוע, וישב ולא ישמש כל זמן שתרצה היא לישב; ואף על פי שכתובתה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הולכת ונוספת, הרי הוא עובר בלא תעשה, שנאמר: "לא יגרע" (שמות כא, י).
ואם היא רוצה, כופין אותו מיד להוציא וליתן כתובה.

והרמ"א הביא בשולחן ערוך (אבן העזר סימן קנד סעיף ג) את תשובת הרשב"א וזו לשונו:

הגה: וכן איש שרגיל לכעוס ולהוציא אשתו מביתו תמיד – כופין אותו להוציא כי על ידי זה אינו זנה לפעמים ופורש ממנה בתשמיש יותר מעונתה והוי כמורד ממזונות ותשמיש (תשובת הרשב"א סימן תרצג).

ואם הדברים נכונים בנוגע למי שמוציא את אשתו והיא חוזרת בפועל להתגורר עם הבעל, כל שכן במקרה דינן שהבעל עזב את האישה בלי כוונה לחזור וביד האישה לחייב את הבעל להוציא ולתת כתובה כאשר הוא אינו מביע את רצונו לחזור. וגם אם לאחר שהשתכנעה שהבעל עזב את הבית לצמיתות הגישה תלונות במשטרה הרי שתלונות אלו אינן אלא בבחינת "בית חרוב החרבת", וכשם שהיא רשאית לכוף את הבעל לגרש מחמת מרידתו כך ודאי שהיא רשאית להגיש תלונה במשטרה – לא מחמת התלונה עזב הבעל את הבית, אלא מרצונו החופשי מתוך נתינת עין באחרת.

יש להוסיף שגם הבעל הודה שאין להוציא את האישה בלא כלום, היינו: גם הוא הבין שהגירושין הם בעטיו ולא בעטיה של האישה.

בהתייחס לטענות הבעל בנוגע לזכויות ברווחים שמהעסק הרשום על שם האישה, הרי שהסכומים שטען ותבע הבעל לא הוכחו. כמו כן לא הוכח לבית הדין שהרווחים לא הופקדו לחשבון המשותף, שהרי גם לדברי הבעל הוא דרש שהרווחים מהעסק יופקדו בזמן בחשבון המשותף.

יתרה מכך, הבעל לא שילם מזונות אישה בתקופת שבהן מרד באישה והיה חייב במזונותיה. לפיכך הייתה האישה רשאית להוציא את הרווחים שהיו תחת ידיה על הוצאותיה, ובפשטות ההוצאות עלו על הרווחים שנצברו בתקופת החיים המשותפים ולא הופקדו בחשבון המשותף. כן יש לציין שהבעל דרש שהרווחים מהעסק ישמשו את כלכלת הבית והאישה נענתה לדרישתו לפחות באופן חלקי, ולכך יש להוסיף שטענת הבעל היא 'טענת שמא' ולא מועילה טענת שמא כדי לתפוס את הכתובה העומדת לגוביינא בתורת וודאי.

לאור האמור, הבעל חייב לגרש את אשתו (כאמור) ולשלם את מלוא כתובתה בסכום של 55,555 דולר ארה"ב.

הרב יצחק רפפורט

מצטרף למסקנות.

אוסף שלמרות הגדרת הצדדים כיום כמורדים זה בזה, אין בכך – בנדון דנן – כדי להפסיד לאשה את כתובתה, בנסיבות שהוכחו בתיק, שהבעל הוא שעזב את דירת הצדדים ושנתן את עיניו באחרות.

הרב מאיר פרימן – אב"ד

אני מצטרף למסקנות.

הרב מאיר קאהן

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאור האמור מחליט בית הדין כדלקמן:

- א. הבעל חייב לגרש את אשתו במועד הראשון שיקבע בית הדין (וכדלהלן).
 - ב. הבעל חייב עקרונית לשלם לאשתו את מלוא כתובתה בסכום של 55,555 דולר ארה"ב.
 - ג. סכום הכתובה אינו נושא ולא יישא ריבית או הצמדה.
 - ד. לצורך פסק דין חלוט וסופי על הצדדים להגיש לבית הדין תוך ארבעה-עשר יום את כתבי טענות והמענות שבתביעה הרכושית בבית המשפט וכן לעדכן את בית הדין בנוגע להחלטות האחרונות של בית המשפט.
 - ה. בית הדין קובע מועד לסידור גט בבית הדין הרבני האזורי התל אביב ליום י"ג בשבט תשע"ח (29.1.2018) [...].
- ניתן ביום ב' בשבט התשע"ח (18.1.2018).

הרב יצחק רפפורט

הרב מאיר קאהן

הרב מאיר פרימן – אב"ד